

оживихъ осържилитѣ имъ лица. Циганина го познавахъ всичкитѣ. Той бѣше се вече два пѣти опитвалъ да избѣгне изъ Клисурса, първи пѣтъ съ нѣкаква тайна порѣчка до рахманларци, дадена нему отъ задържания въ града турчинъ — отъ конака, но бѣше наказванъ само съ по-строгъ затворъ. Сега вече нито дума можеше да бѣде за пощада.

Началникътъ на укрѣплението се обърнѣ къмъ десетника си и нѣколко врѣме тихо се съвѣщавахъ.

— Да, да, довърши Огняновъ; всѣко снисхождение и милость сѣ врѣдни сега. Малко виждане ча смрътъ може да посвикне страховитѣ да ѣ гледатъ по-смѣло... Но трѣбва отъ военния съвѣтъ да дойде прѣсждата. Марчевъ, иди завчасъ на Зли-Долъ и изложи работата... Моето мнѣние и просба е смрътно наказание да бѣде. По-скоро...

Десетникътъ трѣгна.

Огняновъ се обърнѣ строго къмъ единъ възрастенъ възстанникъ.

— Чичо Марине, тури тоя циганинъ подъ стража.

Послѣ се обърнѣ къмъ други двама по-млади:

— Момчета, отведете тѣхна милость, поплювковцитѣ, на она край, земете имъ пушкитѣ, и ги пазете подъ стража, до втора заповѣдъ.

Деморализиранитѣ четире възстанника, прѣблѣднѣхъ, но се покорихъ и трѣгнахъ напрѣдъ, къмъ мѣстото на ареста си.

XXIX.

Едно крѣщение.

Огняновъ заходи назадь-напрѣдъ край окопитѣ, развълнуванъ. Лицето му, твърдѣ измахнѣто, се набразди отъ черни мисли.